

Stine Bitsch-Larsen: SVANEVINGER

Erindringsglimt og tanker fra et langt liv

Uddrag fra bogen:

FEM SVANER FLØJ FORBI

Vind kirke er gammel. Kirken ligger frit i det åbne landskab. Med sit røde tegltag og hvide mure lyser den i al sin enkelhed. Kirken er indviet til Sct. Gertrud og er fra 1200-tallet. Den lå øde hen flere hundrede år, men blev genopbygget af præsten Ib Jensen i året 1520.

Hvis man går nogle skridt syd for kirken, åbner der sig et storslået landskab med lyng og hede, hvor der er udsigt til det fredede urhanereservat og Stråsø plantage langt ude i horisonten.

Vinding kirke er bygget på omtrent samme tid som Vind. I næsten 100 år hørte kirken under Tvis kloster, og i den tid forfaldt Herrens Hus temmelig alvorligt.

Under en påskegudstjeneste i 1764 faldt prædikestolen ned og ramte sognefogeden Lars Madsen dødeligt, og han omkom syv dage senere. Ulykken er omtalt i embeds-protokollen, hvor sognepræsten Dorschæus skriver, at ”ved Guds ubeskrivelige nåde slap kapellanen uskadt”, men han fortæller ikke om den stakkels kvæstede sognefoged. Lars Madsens ulykkelige dødsfald gjorde, at kirken blev reddet fra total ødelæggelse, for Tvis Kloster begyndte at restaurere året efter.

I indgangen til kirkegården er der en hvælvet port, der er sunket lidt i den ene side, så den kan minde om en træet bryggerhest, der hviler på det ene ben. Den kan måske fortælle en historie om de hundreder af år, hvor den har båret på de tunge granitkvadre. De hundreder af år, hvor den har åbnet for de døde og inviteret de levende indenfor.

Til højre for midtergangen er der en stor sten med navnene Esbern og Dagmar Jespersen, lærerparret, der havde været vor nærmeste nabo og blev mine reserve-forældre. De godtog mig og mine beslutninger. Jeg behøvede ikke at komme med lange forklaringer eller forsvare mig. Det var en stor befrielse, da jeg i mit voksne liv blev skilt, og dermed overskred sognets grænser.

Længere fremme, næsten under kirkens skygge, er mine forældre begravet. Der står en stor, rummelig sten, som foruden deres navne også har plads til tak fra menighederne i Vinding-Vind for "trofast præstegerning i årene 1926-1953". Der er en særlig ro og fred over den omhyggeligt plejede grav. En dag fandt vi en smuk krans, som stod lænet op ad stenen. Der var hæftet et kort ved: "Fra dine sølvbryllupskonfirmander."

Da vi boede i Smedegade på Nørrebro, gik mor og jeg ofte tur på Assistens kirkegård. Derfor var det naturligt for mig at gå på opdagelse på "min" kirkegård ved Vinding kirke.

Jeg skrabede lidt i den mos, der skjulte de gamle årstal med 1800 foran. Nogle af de ældste grave havde rester af kranser lavet af perlebroderier med blomster, blade eller kors, men den tynde jerntråd var rustet og perlerne faldet af og lå på jorden.

En dag blev jeg fristet til at tage nogle af dem med hjem. Jeg havde selv perler og syntes det ville være smukt med de mørke farver. Men det fik jeg det dårligt med. Den næste dag samlede jeg omhyggeligt de stjålne perler sammen og bar dem tilbage. Lænet op ad kirkegårds-muren sagde jeg undskyld til dem, jeg havde taget noget fra.

Fanget af stilheden ser jeg ud over dalen og Vegen Å, da der kommer en ny lyd. Fem svaner flyver med deres mægtige vinger over mit hoved. Jeg føler mig lettet og glad, løftet af svanernes sang og vingeslag.